

звуковетѣ. Очитѣ му, които гледаха преди малко неподвижно като на мъртвецъ, отново замигаха. А жълтитѣ кръгове постепенно се намаляха, докато се превърнаха на малки искри, които като свѣтулки ту свѣт-ваха, ту угасваха.

Съвзелъ се като отъ припадъкъ, бай Тано раздвижи пакъ челюсти, млясна съ

езика си и преглътна спрѣлата се въ устата му слюнка. А когато главниятъ подвижна: „Разбирашъ ли, какво е това цензъ?“ — той съвсемъ се опомни, очитѣ му блеснаха ясно и отговори:

— Е, па откъде да знамъ, учителю! Дека е имало нѣкога такива работи.

— Нѣмашъ образование. Неграмотенъ си. Това значи цензъ.

— Е, вѣрно, нѣмамъ.

— Иначе съмъ доволенъ отъ тебе. Честенъ човекъ си. Гледашъ си добре работата. И ако се научишъ да се подписвашъ поне, пакъ ще си останешъ!

Тѣй рече главниятъ учителъ и си излѣзе.

Дълго седѣ бай Тано като закованъ върху дървения столъ, дълго мисли. Той очакваше помощъ, а какво го сполетѣ? Какъ ще доизкара своята кжщичка? Хм... неграмотенъ билъ! Нѣмалъ цензъ! А пакъ можа да служи толкова години... Чудни хора, наистина! Какво искатъ отъ него? Че той не е дете да се учи тепърва на четмо и писмо.